

B-dul Magheru nr. 20, 010334 București
tel.: 021.318.89.00 / 021.318.89.01; fax: 021.312.44.80
e-mail: juridic@nottara.ro, director@nottara.ro
Casa de bilete: 021 317 41 01

DISPUTA

de Pierre de Marivaux

Traducerea: Doru Mareș

coproducție Teatrul Nottara și Teatrul Clasic Ioan Slavici Arad

Stagiunea 2017-2018

DISTRIBUȚIA

HERMIANE Isabela Neamțu

PRINȚUL Zoltan Lovas

MESROU Călin Stanciu

CARISE Anca Bejenaru

EGLÉ Cecilia Donat

AZOR Alex Mărgineanu

ADINE Cristina Juncu

MESRIN Răzvan Bănică

Regia artistică: Vlad Massaci

Muzica: Vlaicu Golcea

Light design: Lucian Moga

Scenografia: Iuliana Vîlsan

Coregrafie: Florin Fieroiu

Responsabil proiect: Cristina Rusiecki

Regizor tehnic: Dragoș Moloiu

Sufleor: Cristina Dumitrescu

Dacă Marivaux ar fi trăit în secolul XXI, și nu în secolul al XVIII-lea, sigur ar fi făcut un film cu un experiment care ia naștere în laboratorul unei mari universități. Și „cercetătorii britanici” ne-ar mai fi luminat o dată cum devin raporturile între femei și bărbați. Pe pariu că totul s-ar fi terminat cu o conferință despre *gender studies*? Așa, în universul lui Marivaux, în locul cercetătorilor, găsim un prinț care izolează, încă de la naștere, patru copii. Până la vârsta tinereții și, implicit, a tumultului erotic nu-i lasă să interacționeze cu nimeni, în afară de dădacă. Cărui gen, feminin sau masculin, îi sunt caracteristice nestatornicia și infidelitatea? Aceasta este premisa de la care pleacă cel mai mare autor francez de comedii al secolului său.

De la primele oglindiri, întâi în luciul apei, apoi în ochii celuilalt, tinerii iau act de ei înșiși, apoi de celălalt, se îndrăgostesc, mai întâi de ei („îmi voi petrece toată viața admirându-mă. Vaaai, ce mă

mai iubesc!”), apoi de celălalt și stabilesc perechi, aparent, pe viață. El sau ea se simt perfecți iar dragostea îi face să-i atribuie alesului/ alesei același etalon. Când iubitul dispare pentru câteva ore, viața se transformă într-o mare plictiseală. Dar pericolul pândește cuplul și când iubiții stau numai împreună. „Tot văzându-ne vom deveni urâți? Nu vom mai fi fermecători?”, se miră Eglé, la vârsta marilor întrebări. Cu atâta perfecțiune în jur, tensiunile apar repede între cei de același sex, orgoliile se inflamează, mijesc zorii concurenței și, mai ales, ai infidelității.

Prin urmare, inconsecvența este apanajul cărui sex? Marivaux se arată mai democrat decât noi toți.

Marivaux și *marivaudage*-ul

Considerat unul dintre primii patru-cinci autori comici francezi, Pierre Carlet de Chamblain de Marivaux (1688-1763), de asemenea, romancier și jurnalist, rămâne cel mai jucat dramaturg din Franța după Molière. Născut într-o familie de magistrați normanzi, Marivaux și-a petrecut copilăria și adolescența la Riom și Limoges, unde tatăl său era directorul Monetăriei. A urmat, apoi, Dreptul la Paris. La douăzeci ani, Marivaux compunea deja o piesă în versuri, intitulată *Tatăl, prudent și echitabil*. În 1710, începe să frecventeze saloanele pariziene, ale căror maniere le va descrie mai târziu în activitatea publicistică. *Reflecțiile* sale asupra diferitelor clase sociale vor fi consemnate în publicația *Noul Mercur*, apoi în propria revistă, cu apariție sporadică, *Spectatorul francez*.

În 1720, Marivaux își pierde averea. În scurt timp, îi va muri și tânăra soție. Din acest moment, scriitorul va fi obligat să trăiască exclusiv din scris. Conversația lui inteligentă, replicile spirituale, umorul îi vor asigura simpatia celor ce frecventau saloanele pariziene. Câștigată de personalitatea sa, Madame de Pompadour îi asigură o rentă. În *cearta dintre clasici și moderni*, scriitorul se va situa pe poziția modernilor. Clasicii, reprezentați de Boileau, pledau pentru opera de artă inspirată de autorii antichității grecești și romane, a căror perfecțiune artistică, în opinia lor, nu putea fi depășită. Într-una dintre cele mai valoroase scrieri ale clasicismului francez, *Fedra*, Racine recursese la subiecte tratate de tragicii greci. Pentru tabăra clasicilor, teatrul trebuia să nu se abată de la regulile statuate de Aristotel în *Poetica*. De partea cealaltă, modernii, reprezentați de Charles Perrault, apreciau operele concepute în timpul lui Ludovic al XIV-lea, considerând că autorii antici nu constituie o limită de nedepășit și că principiul creației literare este inovația. Militau pentru forme noi și pentru o literatură adaptată epocii contemporane. Marivaux va publica, în 1717, o parodie a *Iliadei*, intitulată *Iliada travestită*.

În același an, i se reprezintă comedia *Arlechin înnobilit prin dragoste*, care obține aprecierea publicului. De acum, scriitorul iese din fâgașul comediei clasice, pentru a crea un gen propriu de comedie psihologică, axată pe sentimentul dragostei, într-un stil propriu ce îl distinge de predecesori. Critica literară îl va denumi *marivaudage*. Primele piese le va scrie pentru Comedia Franceză. În fond, Marivaux constituie o verigă importantă între raționalism și romantism. În perioada 1720-1740, scriitorul va compune aproximativ treizeci de comedii, concentrate pe psihologia dragostei, dintre care cele mai cunoscute sunt *Surpriza dragostei*, *Jocul dragostei și al întâmplării*, *Jurămintele indiscrete*, *Falsele confidențe*, care dezvăluie trăsăturile sale tipice: decor romantic, un simț acut al celor mai fine nuanțe ale dragostei și jocuri de cuvinte inteligente.

Ce este *marivaudage*-ul?

Predispoziția personajelor către flirt, prețiozitatea verbală care reflectă sensibilitatea rafinată a epocii, balansul între limbajul sofisticat și cel colocvial.

Pentru autorii comici, începând cu Molière, dragostea fusese doar un pretext pentru desfășurarea dramatică. Clasicul Racine, dramaturg cu un diapazon fin pentru cele mai adânci straturi ale

dragostei, tratase momentele de criză ale iubirii și sfârșitul său tragic. Marivaux își canalizează interesul pe începuturile dragostei, respectiv pe înfîrșirea sentimentului care caută să se deslușească. S-a spus că piesele lui Marivaux se sfârșesc unde tragediile lui Racine abia încep. Ceea ce îi unește pe cei doi dramaturgi este, însă, atenția acordată sentimentelor feminine. Interesat mai cu seamă de chimia iubirii, Marivaux se lansează într-un tip de psihologie experimentală. Mai toate piesele sale ilustrează o „surpriză a dragostei”. Chiar așa își intitulează autorul două dintre texte: *Surpriza dragostei* și *A doua surpriză a dragostei*. Personajul tipic al lui Marivaux este o tânără rafinată care, împotriva voinței ei, se găsește în situația disperată de a se îndrăgosti, pierzându-și, astfel, discernământul și controlul asupra rațiunii și acțiunii. *Surpriza dragostei* devine, astfel, un leitmotiv. Interesul fiecărei piese constă în delicatele, dar precisele schimbări de atitudine și circumstanțe conduse de autor și în replicile ascuțite, spirituale ale personajelor. Dramatismul decurge mai ales din mândria încăpățanată, definitivă pentru personaje, care sucombă în fața chemării sentimentelor. În viziunea lui Marivaux, vanitatea este intrinsecă naturii umane. Multe dintre piese abordează barierele sociale create de rang sau de situația financiară. În *Jocul dragostei și al întâmplării*, unde conflictul pleacă de la schimbarea rolului între stăpâni și servitori, Silvia este profund consternată în momentul în care se trezește îndrăgostită, pe neașteptate, de valet. Când va afla adevărul, ușurarea va face loc hotărârii de a-și captura iubitul, pe Dorante, în timp ce acesta o crede încă servitoare.

Astfel, dramaturgul este interesat nu atât de caractere, cât de dragostea însăși, personajele sale fiind considerate de către critici mai curând demonstrații în mișcare ale metafizicii dragostei. În comediile sale, Marivaux analizează cu minuție sentimentul iubirii, desfășurând o adevărată artă a nuanțelor, cu ajutorul unui dialog spiritual, în care fraza trece repede de la stilul familiar la cel pretențios (așa cum arătam, o caracteristică a *marivaudage*-ului). În *Școala mamelor* (1724), dramaturgul se arată interesat de relația mamă–fiică iar în *Noua colonie* (1729), piesă în care femeile militează pentru drepturile lor, Marivaux lansează tema egalității dintre sexe, autorul apărând, astfel, ca unul dintre precursorii mișcării feministe.

Marivaux, romancier

Marivaux scrie și două romane, ambele neterminate, *Viața Mariannei* (1731-1742) și *Țăranul parvenit* (1734-1735) în care, urmărind atent evoluția psihologică a personajelor, probează aceleași calități. Autorul va face pași importanți și pe calea realismului, oferind tablouri pline de acuratețe ale interioarelor burgheze și ale mediilor pariziene. Criticii au considerat că *Viața Mariannei* anticipează scrierea lui Samuel Richardson, *Pamela*, respectiv așa-numitul roman al sensibilității, ca și elogiul adus sentimentelor și intuiției feminine. *Țăranul parvenit* este povestea unui tânăr arătos și oportunist care își folosește pragmatic farmecul apreciat de femeile mai în vârstă. Ambele romane vorbesc despre eforturile de a urca pe scara socială. Ambele reflectă respingerea din partea autorului a autorității și religiei în favoarea naturaleții și a moralei simple. Lesne de înțeles, atitudinea sa îi va atrage simpatia caldă a lui Jean Jacques Rousseau.

Deși Marivaux a fost primit în Academia Franceză în 1743, loc pe care l-a câștigat în fața concurentului Voltaire, devenind chiar directorul ei în 1759, totuși, în timpul vieții, scriitorul nu avea să primească aprecierea meritată. A murit în lipsuri, iar gloria i s-a stins spre sfârșitul existenței, pentru a rămâne așa până în secolul al XIX-lea, când criticul Sainte-Beuve îl redescoperă și îl repune în circulație. Pe măsură ce subtilitatea de percepție a lui Marivaux și geniul limbii lui au fost înțelese mai bine, Marivaux ajunge să fie considerat al patrulea mare clasic al teatrului francez, după Corneille, Racine și Molière.

Argumentul regizorului

Cum s-a inventat primul sărut? Cum s-au descoperit sexualitatea și narcisismul? Cum au avut lucrurile obișnuite ale vieții noastre o „prima dată”? Acțiuni care nouă ni se par rutină sunt pentru alții „prima oară” și asta la o vârstă când sunt conștienți! Am vrut să văd cum niște tineri devin conștienți de sine. În text s-ar înțelege că ei sunt într-un soi de paradis. Dar paradisul ce altceva era decât laboratorul lui Dumnezeu? Am impresia că asupra noastră se face un experiment, că intrăm ușor-ușor într-o distopie, ca în filmele SF. Dar experimentul nu îl face cineva – nu cred în teoria conspirației –, ci, probabil, noi suntem deopotrivă cobai și zei. Îmi pare că la nivel mondial se reconfigurează relațiile între sexe, se renegociază conceptul de normalitate și toate acestea se regăsesc și în această montare cu textul lui Marivaux (plus monologul final scris de Isabela Neamțu).

Vlad Massaci

Repere biografice

Vlad Massaci

Născut în 1968, Vlad Massaci a studiat regia de teatru la clasa profesoarei și regizoarei Cătălina Buzoianu, în cadrul Academiei de Teatru și Film. Ulterior, în perioada 2003 și 2006 a fost el însuși profesor în aceeași instituție. Între anii 1998 și 2001, a fost angajat ca regizor la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, iar între 2001 și 2002, la Theater der Jungen Welt din Leipzig. Din 2003 până în prezent este regizor angajat al Teatrului de Comedie.

A montat peste 40 de spectacole dintre care amintim: *Bash*, de Neil LaBute, Teatrul ACT, 2004, *The Shape of Things (Forma lucrurilor)*, Teatrul ACT, 2004, *Plastilina*, de Vasili Sigarev (Teatrul Național Radu Stanca din Sibiu, 2005), *Copilul îngropat*, de Sam Shepard (Teatrul Sică Alexandrescu Brașov, 2006), *Fata de mătase artificială*, de Irmgard Keun (Teatrul de Comedie, 2008), *Elling*, de Axel Hellstenius (Teatrul de Comedie, 2010), *True West*, de Sam Shepard (Teatrul 74 Târgu Mureș, 2010), *A fi sau a nu fi*, de Nick Whitby (Teatrul Toma Caragiu Ploiești, 2011), *Acasă la tata*, de Mimi Brănescu (Teatrul de Comedie, 2012), *American Buffalo*, de David Mamet (Teatrul Sică Alexandrescu, Brașov, 2012), *Edmond* de David Mamet, Teatrul Național Vasile Alecsandri, Iași, 2012), *O poveste ciudată cu un câine la miezul nopții*, de Simon Stephens/Mark Haddon (Teatrul Anton Pann, Râmnicu Vâlcea, 2013), *Femei/Bărbați*, de Willy Russel (Teatrul Anton Pann, Râmnicu Vâlcea, 2015), *Steaua fără nume*, de Mihail Sebastian (Teatrul de Comedie, 2015). La Teatrul Nottara a adus pe scenă producții care au atras interesul publicului și au înregistrat un mare succes: *Billy Șchiopul*, de Martin McDonagh (2005), *Platonov*, de A.P. Cehov (2008), *Aniversarea*, de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov (2009), *Roman teatral*, după Mihail Bulgakov (2012).

De-a lungul timpului, Vlad Massaci a primit mai multe premii pentru regie, printre care se numără: Premiul criticii pentru debut, pentru *Trei femei înalte*, de Edward Albee, Teatrul de Comedie (Gala Criticilor, 1998); Premiul Juriului, pentru *Romanțioșii*, de Edmond Rostand, Teatrul Tineretului din Piatra Neamț (Festivalul de Teatru Scurt de la Oradea, 1999); Premiul pentru regie pentru același *Romanțioșii* (Festivalul de Comedie de la Galați, 2000) și Marele premiu pentru *Billy Șchiopul*, de Martin McDonagh (Festivalul *Capul de regizor* de la Buzău, 2006).

Iuliana Vîlsan

Artist vizual și scenograf, Iuliana Vîlsan este absolventă a Universității București, Facultatea de Litere, secția Limbi Clasice, cu lucrarea *Semnificațiile pragmatice ale tăcerii în teatrul lui Plaut*, și a Universității de Artă, secția Pictură, clasa prof. Ștefan Câlția. A debutat în scenografie la Teatrul Național București în 1999, cu decor, și la Teatrul *Bulandra*, cu costume, ambele producții în regia lui Mihai Măniuțiu. De-a lungul timpului, a colaborat și semnat peste o sută de producții teatrale.

În 1998, a participat cu o instalație în cadrul proiectului coordonat de Mihai Măniuțiu, *Genosse Frankenstein unser geliebter Führer*, proiect realizat în cadrul Capitalei Culturale Europene Weimar și transmis pe canalul Arte și 3sat. În teatru, a colaborat cu regizorii Mihai Măniuțiu, Dan Micu, Radu Afrim, Andrei Șerban, Radu Penciulescu, Hajdu Szabolcz, Urbán András, Koltai Gábor, Alexander Hausvater, Ada Lupu, Vlad Massaci, Răzvan Mazilu, Peter Kerek, Radu Jude.

În film, a realizat scurtmetrajul *Casa piticului Pedro și măgarul de aur*, selecționat în cadrul Festivalului de Film Dakino. A conceput decorul și costumele pentru scurtmetrajul *Sthorzina*, regia Dan Radu Mihai, selectat la Festivalul Internațional de Film Clermond-Ferrand. În 2018, debutează și în lungmetraj, semnând decorul și costumele la filmul *Îmi este indiferent dacă în istorie vom intra ca barbari*, în regia lui Radu Jude, a cărui premieră internațională are loc în competiția oficială la Festivalul Internațional de Film de la Karlovy Vary.

Tot în 2018, coordonează vizual proiectul de circ contemporan *Reveria*, conceput de Adrian Stan, Thomasz Wilcosz, Amos Glick, Paul Herzfeld, Sean Kempton, unde, bineînțeles, realizează și decorul și costumele.

Iuliana Vîlsan a avut trei expoziții personale și a participat la expoziții și *performance*-uri, ca și la *workshop*-uri în Germania, Franța, Italia, Ungaria și România. În 2008, a obținut bursa *Brâncuși* la Cité des Arts Paris. Lucrările ei se află în colecții private în Israel, Danemarca, Polonia, Germania, Franța, Elveția, România.

„Iuliana Vîlsan își pune visele în scenă. Contradicția dintre obiectele copilăriei și metaforele vieții adulte se exprimă într-un limbaj încărcat de simbolismul lucrurilor simple, adesea neînsuflețite. Această scenografă ne oferă instrumentele care permit să ne punem în scenă pe noi înșine” (Jan de Maere).

Iuliana Vîlsan a obținut trei nominalizări pentru cea mai bună scenografie, mai multe premii pentru cea mai bună scenografie la diferite festivaluri din țară și un Premiu UNITER. A fost, de asemenea, premiată pentru cele mai bune costume și pentru cele mai bune decoruri și costume la Festivalul Național de Teatru din Pecs. Tot în Ungaria, a obținut de trei ori Premiul pentru cea mai bună scenografie la Festivalul Teatrelor Maghiare de la Kisvarda.

Vlaicu Golcea

Muzician de jazz, contrabasist, sound designer și producător, Vlaicu Golcea a absolvit Academia de Muzică București, secția Jazz, în 1998. Este membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România. A concertat în afara țării în Franța, Elveția, Ungaria, Belgia, Bulgaria, Olanda, Spania, Germania, Cehia, Austria și Polonia. Cu o discografie de peste treizeci de titluri apărute în țară și peste hotare, muzicianul își desfășoară activitatea și în diverse domenii ale artei sincretice, ca muzica de teatru, de dans contemporan, de film (lung și scurtmetraj), instalații multimedia.

În muzica de teatru, a debutat în spectacolul regizat de Radu Afrim, *Mansardă la Paris cu vedere spre moarte*, Teatrul Național Cluj-Napoca. De atunci a mai semnat muzica la alte treizeci de spectacole, iar în 2009 a primit Premiul Uniter pentru muzica de teatru. Cu Teatrul Odeon a colaborat la spectacolele *Extrem*, regia Sorin Militaru, *joi.megaJoy*, *E doar sfârșitul lumii* și *Câtă speranță*, ultimele în regia lui Radu Afrim. În spectacolele acestuia a mai semnat muzica la *Cheek to Cheek*, Teatrul *Nottara*, *Piața Roosevelt*, Teatrul Național *Mihai Eminescu*, Timișoara. A colaborat și cu regizorul Sorin Militaru, compunând muzica în spectacolele acestuia, *Elnoknok* (*Șefe!*), Szigliget Theatre, Szolnok, Ungaria, *Viața mea sexuală*, Teatrul Național București, *Noises Off!*, Teatrul Tineretului Piatra Neamț, *Electra*, Teatrul *Tomcsa Sandor*, Odorheiu Secuiesc, *Sandros*, Teatrul Figura Studio, Gheorghieni, *Pana de automobil*, Teatrul de Stat Constanța, *Somnul*

(*Alvas*) Teatrul Național Târgu Mureș, Compania *Tompa Miklós*, *Cu sufletul nu-i de glumit*, Teatrul de Stat Constanța și *Visul unei nopți de vară*, Teatrul Național Cluj-Napoca.

A lucrat și alături de Alexander Hausvater la *Don Juan et Faust*, Teatrul Maghiar de Stat Timișoara, de Lia Bugnar, la *Stă să plouă*, Teatrul Luni Green Hours, *Firmituri*, Teatrul Luni Green Hours, *Jocul de-a adevărul*, Teatrul Metropolis, de Radu Nica, la *Hamlet* și *Breaking the Waves*, ambele producții ale Teatrului Național *Radu Stanca*, Sibiu, apoi alături de Theodor Cristian Popescu, la *Auto Da Fe*, Teatrul Național *Radu Stanca* Sibiu, *Krum*, Teatrul Național Târgu Mureș, Compania *Liviu Rebreanu* și de Ion Caramitru, la *7 dintr-o lovitură* și *Toți fiii mei*, Teatrul Național București.

Vlaicu Golcea a compus și muzică de film pentru următoarele documentare produse de TVR: *Uganda 15, cea mai tânără țară, cel mai sărac continent, Cu papucii prin deșert, Atunci și acum* toate în regia lui Marian Voicu. Totodată, a semnat muzica în filmele *Legături bolnăvicioase*, regia Tudor Giurgiu, *Phoenix 2005*, regia Titus Muntean, *ILPH, Protecting Horses Worldwide* și *Furia*, regia Radu Muntean.

Vlaicu Golcea a avut și nenumărate colaborări la spectacole de dans contemporan: *Life Sequences*, coregrafia Florin Fieroiu, Teatrul de Operetă *Ion Dacian*, *Supersomething*, coregrafia Cosmin Manolescu, *Visa Game*, coregrafia Cosmin Manolescu & Pascal Aillo, *Don't Ask the Blonde*, coregrafia Cosmin Manolescu, Kira Riikonen și Roberto Casarotto, *Teraines Fertiles*, coregrafia Carla Bottiglieri, Brahim Sourny și Ria Probst.

Vlaicu Golcea s-a remarcat și ca autor al muzicii și performer, împreună cu Sorin Romanescu, în *Encounter Improvisations*, cu Mark Tompkins (Franța) și în spectacolele *Ready (Modern) Made, For All My Friends*, Teatrul Odeon, ca și în instalația coregrafică *Human Installation*, toate în coregrafia lui Florin Fieroiu sau în *Take Five*, din nou, împreună cu Sorin Romanescu, coregrafia Carmen Coțofană. De altfel, a semnat muzica și pentru evenimente în aer liber, spectacole multimedia și instalații.

Creația i-a fost recunoscută prin numeroase premii: Premiul UNITER pentru muzica de teatru, Premiul „Muzicianul de jazz al anului”, acordat în 2005 de revista *Actualitatea Muzicală a Uniunii Compozitorilor din România*, Premiul Kent Explora pentru inovație în muzică, pentru *Shukar Collective*, Premiul pentru excelență în muzică AIEVEA, acordat de revista *Cuvântul* în 2003, Trofeul Radio București AIEVEA, Premiul pentru cel mai bun album de jazz al anului 2002 acordat de revista Societatea Națională de Radiodifuziune Mariei Răducanu, lui Vlaicu Golcea și lui Sorin Romanescu pentru creația din *Pe vale*, Premiul pentru cel mai bun album de jazz al anului 1999, *Jazz Unit from Now on...*, acordat de revista *Actualitatea Muzicală a Uniunii Compozitorilor din România*.

Florin Fieroiu

Florin Fieroiu a absolvit Liceul de Coregrafie *Floria Capsali* din București și a studiat Coregrafia la UNATC București. S-a inițiat în dansul contemporan la Paris, la Théâtre contemporain de la danse și la Duke University în North Carolina. Florin Fieroiu a fost co-fondator al grupului de dans contemporan *Marginalii*. Coregraful a creat numeroase lucrări atât pentru scena de dans contemporan cât și pentru cea de teatru.

Totodată, Florin Fieroiu a condus mai multe proiecte de educație și formare artistică: *Performing The Body, The Shaker, Real vs Realism, Dezgustibus Parade*, precum și o serie de ateliere de creație dedicate dansatorilor, actorilor și amatorilor de dans. În prezent, este profesor la U.N.A.T.C. București și coregraf independent.

În 1996, a fost distins cu Premiul *Le Prix Individuel d'Interpretation* la a cincea ediție a Întâlnirilor Coregrafice Internaționale de la Paris. În 2008, a fost laureat cu Premiul Special UNITER pentru coregrafie în arta spectacolului.

Isabela Neamțu

Actriță din generația 2000 a UNATC București, Isabela Neamțu deține și o diplomă de master în Studii Culturale Europene în cadrul UPB București. A trecut pe rând prin statutul de angajat al unei instituții de stat (la Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț) și prin cel de liber-profesionist. Este membru fondator al Asociației Culturale „Doctor's Studio”. Primul spectacol de teatru independent produs (*LSD Theatre Show*), în regia lui Horia Suru, a avut un bogat palmares național: unsprezece festivaluri și cinci premii de interpretare.

Isabela Neamțu are o bogată activitate artistică atât pe scenă, cât și în film. A debutat la Teatrul L.S. *Bulandra* cu spectacolul *Trilogie belgrădeană*, în regia lui Cristian Theodor Popescu, și a colaborat de-a lungul carierei cu Teatrul Odeon, Teatrul Mic și Foarte Mic, Teatrul Național Timișoara. Traseul i-a fost marcat de întâlnirea cu Ana Mărgineanu și Peca Ștefan, cu care a lucrat la mai multe producții independente, printre care *The Sunshine Play* sau *Bucharest Calling*, mult premiate în țară, dar și peste hotare – New York, Sankt-Petersburg, Dublin, Dusseldorf, Basel, Praga, Varșovia – sau în cadrul mai multor teatre de stat: 89.89. *Fierbinte după '89*, *Vitamine*, *Morți și vii*, *Anul dispărut 1989*, dar și de întâlnirile cu Alexandru Dabija, Radu Afrim, Horia Suru, Szabó K. István, Pia Furtado.

În film, sunt notabile colaborările cu regizorii români Adrian Sitaru, Nicolae Mărgineanu, Adi Silișteanu, Cornel Mihalache, Bobby Păunescu, dar și cele cu Daniele Vicari, Anthony Minguella, Josee Dayan, Alex Zamm și Alain Brunard.

Actrița crede în necesitatea teatrului, în forța și dimensiunea lui umanistă și prețuiește munca tuturor celor dedicați acestei arte.

Zoltán Lovas

Actor popular al Teatrului Clasic *Ioan Slavici* din Arad, Zoltán Lovas a absolvit Academia de teatru și film din București, în anul 1995. De atunci a jucat în nenumărate spectacole, ca *Woyzeck*, de Georg Büchner, regia Alexa Visarion, *Scandal în culise*, de M. Frayn, regia Tudor Mărăscu, *Peer Gynt*, de H. Ibsen, regia Ștefan Iordănescu, *Bent*, de M. Sherman, regia Elie Malka, *Măsură pentru măsură*, de W. Shakespeare, regia Ștefan Iordănescu, *Gheață și orhidee*, de Robert MacDonald, regia Alexander Hausvater, *Anonimul venețian*, de G. Berti, regia Ion Ardeal Ieremia, *O noapte furtunoasă*, de I. L. Caragiale, regia Ion Mircioagă, *Castelul*, după Franz Kafka, regia Radu Dinulescu, *Rege, preot și profet*, de Radu Stanca, regia Radu Dinulescu, *Cum vă place*, de W. Shakespeare, regia Ion Mircioagă, *Doi tineri din Verona*, de W. Shakespeare, regia Cristian Juncu, *Apropo, ați chemat pompierii?*, regia Liana Didilescu.

Zoltán Lovas a colaborat și în producțiile altor teatre, ca Teatrul de Comedie, Teatrul Național București (*Moartea unui comis voiajor*, de A. Miller, regia Horea Popescu), sau Teatrul Național Timișoara, în producții ca *Ubu Rege*, de A. Jarry, regia Stefano de Luca, *Domnul Jourdain*, de M. Bulgakov, regia M. Lichiardopol.

Activitatea sa a fost distinsă cu Premiul pentru Cel mai bun actor la Festivalul de Teatru scurt Oradea, 2001, Premiul de Excelență din partea Consiliului Județean Arad, 2005 și Premiul pentru cel mai bun actor la Gala Hop Bacău, 2006.

Călin Stanciu

Actor al Teatrului Clasic *Ioan Slavici* din Arad, Călin Stanciu a absolvit Institutul de Teatru din Târgu Mureș. A jucat numeroase roluri pe scena teatrului arădean, de la cele din spectacolele clasice, ca *D'ale carnavalului*, de I.L. Caragiale, regia Ștefan Iordănescu, *O noapte furtunoasă*, de I.L. Caragiale, regia Sorin Militaru, *Cum vă place*, de W. Shakespeare, regia Ion Mircioagă, *A douăsprezecea noapte*, de W. Shakespeare, regia Dan Vasile, *Peer Gynt*, de H. Ibsen, regia Ștefan Iordănescu, la cele pe texte contemporane, ca *Gheață și orhidee*, de Robert McDonald, regia Alexander Hausvater, *Iubirea Fedrei*, de Sarah Kane, regia Mihai Măniuțiu, *Ecarisajul pentru toți*, de Boris Vian, regia Tudor Lucanu, *Vârful aisbergului*, de Antonio Tabares, regia Theodor Cristian Popescu, *Complexitatea apartenenței*, de Falk Richter, regia Radu-Alexandru Nica, *Orașul nostru*, adaptare după Thornton Wilder, regia Cristian Ban.

Anca Bejenaru

Absolventă a Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică în 1978, la clasa profesorilor Octavian Cotescu și Ovidiu Schumacher, Anca Bejenaru s-a impus în fața publicului prin jocul discret și nuanțat, prin neastâmpărul și jovialitatea ce s-au distilat în pasiune nedisimulată și în tandrețe învăluitoare. Interpretarea Ancăi Bejenaru susține inspirat procesul de înțelegere a frământărilor personajului printr-o discretă și lejeră exteriorizare a trăirilor, fără contorsionări și efecte vocale puternice.

Actriță fidelă Teatrului *Nottara*, Anca Bejenaru a jucat pe scena acestuia încă din 1979, în spectacole ca *Trăsura la scară*, de Mihai Ispirescu, regia Dan Micu, *Cum vă place*, de W. Shakespeare, regia Dan Micu, *Concurs de împrejurări*, de Adrian Dohotaru, regia Nicolae Scarlat, *Într-o dimineață*, de Mihai Ispirescu, regia Dan Micu, *Henric al IV-lea*, de Luigi Pirandello, regia Dominic Dembinski, *Ospățul lui Balthazar*, de Benjamin Fundoianu, regia Alexandru Dabija, *Revizorul*, de N.V. Gogol, regia Mircea Cornișteanu, *Orfanul Zhao*, de Ji Jun Xiang, regia Alexandru Dabija, *Sărbători fericite*, de Jean Poiret, regia Petre Bokor.

Cecilia Lucanu-Donat

Născută în 1985, Cecilia Lucanu-Donat a absolvit Facultatea de Teatru și Televiziune, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, devenind master în Actorie. Angajată a Teatrului Clasic *Ioan Slavici* din Arad, actrița a fost admirată într-o serie de roluri consistente, multe dintre ele în spectacole concepute de regizori valoroși, *Le Prix Individuel d'Interpretation* pe texte importante din dramaturgia universală contemporană, ca *Reunificarea celor două Corei*, de Joel Pommerat, *Complexitatea apartenenței*, de Falk Richter, ambele în regia lui Radu Alexandru Nica, *Perplex*, de Marius von Mayenburg, regia Theodor-Cristian Popescu, *Humpty Dumpty*, de David Auburn, regia Bobi Pricop sau *Codrii*, de David Mamet, regia Alexandru Berceanu. Actrița a jucat și în spectacolul de mișcare conceput pentru scena arădeană de Andrea Gavriliu, *Dezorient expres*.

De asemenea, Cecilia Lucanu-Donat a lucrat și cu regizorii Mihai Măniuțiu la *Casa Bernarda Alba*, de Federico García Lorca și *Cântecul lebedei*, de A.P. Cehov, și cu Alexander Hausvater la *Amoc*, de Stefan Zweig.

Actrița a evoluat și în scurtmetrajele *Sputnik*, regia Cristina Groșan, *De unică folosință*, proiect susținut de Florin Piersic Jr. și *Trebuie*, ambele în regia lui Alexandru Gherman.

Alex Mărgineanu

Născut în 1970 la Arad, Alex Mărgineanu este absolvent al Universității Naționale de Artă Teatrală

și Cinematografică I.L. Caragiale, promoția 2008. Angajat al Teatrului Clasic Ioan Slavici din Arad, actorul s-a bucurat de numeroase roluri pe scena acestui teatru.

Alex Mărgineanu are și o importantă carieră cinematografică. Cunoscut marelui public în primul rând datorită rolului interpretat în serialul TV *Om sărac, om bogat*, Alex Mărgineanu debutează pe marile ecrane odată cu lansarea în cinematografe a filmului *California Dreamin'*, primul și ultimul lungmetraj al regretatului regizor Cristian Nemescu. Cu toate că filmul *California Dreamin'* reprezintă debutul sau în lungmetraje, colaborarea lui Alex Mărgineanu cu regizorul Cristian Nemescu nu a început aici, ei lucrând împreună și la *Poveste la Scara C*, un scurtmetraj distins cu Premiul UIP la European First Film Festival și Premiul pentru Cel mai bun scurtmetraj, în cadrul Berlin Interfilm Festival, în 2003.

Cristina Juncu

Cristina Mona Juncu s-a născut în 1993, la București și a studiat, în perioada 2000-2008, la Școala de Muzică și Arte plastice Nr. 3, specializarea Vioară, iar din 2008 până în 2012 a urmat Colegiul Național „Mihai Viteazul” din București. În 2012, intră la Secția Actorie a UNATC, Facultatea de Teatru, iar între 2015 și 2017, face studii masterale în cadrul aceleiași facultăți.

Cristina Juncu a evoluat în spectacolele *Steaua fără nume*, de Mihail Sebastian, regia Vlad Massaci Teatrul de Comedie, *Aproape Maine*, de John Cariani, regia Andreea Vulpe, Teatrul de Artă, *Iluzii*, de Ivan Vîrîpaev, regia Andreea Vulpe, Godot Café Teatru, *Îmblânzirea scorpiei*, de William Shakespeare, regia Gelu Colgeac, Teatrul de Comedie, *Dur*, de George F. Walker, regia Vlad Massaci, Teatrul de Comedie, *Cine e fazanul?*, de Georges Feydeau, regia Paul Chiribuță, Teatrul Metropolis, *Un exercițiu de commedia dell'Arte*, Centrul Cultural Creart-Teatrelli, *Fetița soldat*, de Mihaela Mihailov, regia Silvia Roman, Teatrul Național București.

Cristina Juncu a avut apariții episodice în filmele *Filantropica*, regia Nae Caranfil, *Closer to the moon*, regia Nae Caranfil, *Ca niciodată, a fost odată...*, regia Bogdan Drăgulescu, *6,9 Richter*, regia Nae Caranfil, iar în scurtmetrajul studentesc *Mica și Ștefan*, regia Liviu Crăciun, a deținut rolul principal.

Actrița a obținut mai multe premii, printre care Premiul pentru cea mai bună actriță, în Festivalul-concurs *Audiție națională*, ediția 2014, Premiul pentru cea mai bună actriță, în Gala Absolvenților UNATC 2015, Premiul special al juriului pentru Cea mai bună actriță în Festivalul Hyperion, 2015, Premiul publicului pentru Cea mai bună actriță la Gala HOP, Costinești, 2016, și o nominalizare la Premiul pentru cea mai bună actriță în cadrul Festivalului *Ten minute plays competition*, organizat de Godot Café Teatru.

Răzvan Bănică

Născut în 1992, Răzvan Bănică a absolvit în 2014 Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografie, clasa prof. Florin Zamfirescu, continuând cu studii masterale la aceeași instituție.

Pe scenă, a jucat în *Servieta de doc*, de Mihail Zoscenko, *Frații Karamazov*, de F.M. Dostoievski, *West Side Story*, de Arthur Laurents, *Paravan. 2 telefoane*, de Matei Lucaci-Grunberg, *Opera de trei parale*, de Bertolt Brecht, *Secretul armeei secrete*, de Alexandru Tatos, regia Matei Lucaci-Grunberg, Teatrul Național București, *A treisprezecea noapte*, spectacol aniversar Nicu Alifantis, Teatrul Bulandra, în cadrul FNT 2017.

Actorul s-a bucurat de mai multe roluri în televiziune, în serialele *Îngerașii*, regia Mihai Brătilă, Vladimir Anton, *State de România*, regia Iura Luncașu, Larry Maronese, Vladimir Anton, *Iubire și*

onoare, regia Iura Luncașu, Alex Fotea, Bogdan Dumitrescu, Adrian Tapciuc. Totodată, Răzvan Bănică a evoluat și în spectacolele de teatru TV *Goana după fluturi*, regia Mara Pașici Manolescu, și *Frații Karamazov*, preluare a spectacolului de absolvență.

Răzvan Bănică a fost distins cu Premiul pentru cel mai bun actor într-un rol secundar la ediția din 2012 a Festivalului Național de Teatru *Serile Teatrului Studențesc*.

Imagini din spectacol și programarea reprezentațiilor: www.nottara.ro

Persoană de contact: Cristina Rusiecki

e-mail: cristina@nottara.ro